

UZASADNIENIE

Decyzją z 11 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku z 11 lutego 2019 r. przyznał K. S. (1) emeryturę od 11 marca 2019 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego i jednocześnie odmówił wnioskodawcy przyznania rekompensaty z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. /decyzja w aktach ZUS/

K. S. (1) złożył odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o przyznanie rekompensaty, żądając zaliczenia do stażu pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu w warunkach szczególnych okresów 14.06.1982 r. – 22.07.1985 r., 24.08.1985 r. – 30.04.1993 r. /odwołanie k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując, że brak jest możliwości zaliczenia spornych okresów zatrudnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych z uwagi na to, że niezgodne są stanowiska na świadectwie pracy z 9 sierpnia 1993 r. kierowca ciągnika i murarz, natomiast na zaświadczeniu z 21 marca 2000 r. stanowisko murarz – malarz, natomiast na świadectwie w szczególnych warunkach z 14 maja 2003 r. wskazano, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w transporcie na stanowisku kierowcy ciągnika kołowego wykaz A dział VIII poz. 3 pkt 1 załącznika do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31 marca 1988 r. a ponadto w świadectwie w szczególnych warunkach brak jest charakteru pracy zajmowanego stanowiska zgodnie z wykazem. /odpowiedź na odwołanie k. 5/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. (1), urodzony (...), w dniu 11 lutego 2019 r. złożył wniosek o emeryturę. /wniosek k. 1 akt ZUS/

Wnioskodawca wykazał przed organem rentowym bezspornie staż pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w ilości 9 lat, 8 miesięcy i 16 dni. /okoliczność niesporna/

W okresie od 14 czerwca 1982 r. do 30 kwietnia 1993 r. i od 4 maja 1993 r. do 31 sierpnia 1993 r. wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w P., Zespół (...) w Ł.. /akta osobowe k. 24 a w nich świadectwa pracy k. 1-3, zaświadczenie k. 9 /

W świadectwie pracy wystawionym przez powyższy zakład pracy z dnia 9 sierpnia 1993 r. wskazano, że K. S. (1) był w nim zatrudniony od 14 czerwca 1982 r. do 30 kwietnia 1993 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnika i murarza – malarza. /świadectwo k. 2 w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/

W świadectwie pracy z 20 stycznia 1994 r. wskazano, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie od 4 maja 1993 r. do 31 sierpnia 1993 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku murarza – malarza. /świadectwo k. 3 w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/

W zaświadczeniu z 27 marca 2000 r. podano z kolei, że wnioskodawca był zatrudniony w przedmiotowym zakładzie pracy od 14 czerwca 1982 r. do 30 kwietnia 1993 r. i od 4 maja 1993 r. do sierpnia 1993 r. ostatnio na stanowisku murarza – malarza. /zaświadczenie k. 9 w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/

W świadectwie pracy z 14 maja 2003 r. wskazany zakład pracy poświadczyl, że wnioskodawca był zatrudniony od 14 czerwca 1982 r. do 30 kwietnia 1993 r. i od 4 maja 1993 r. do 31 sierpnia 1993 r. i w tym okresie od 14 czerwca 1982 r. do 22 lipca 1985 r. oraz od 29 sierpnia 1985 r. do 30 kwietnia 1993 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w transporcie na stanowisku kierowcy ciągnika kołowego wymienionym w wykazie A Dział VIII poz. 3 pkt 1 stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31.03.1988 r. /świadectwo k. 1 w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/

K. S. (2) był pracownikiem Przedsiębiorstwa (...) w P. - Zespole (...) w Ł., zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, początkowo na stanowisku murarza. /umowa k. 41 w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/

Z dniem 1 sierpnia 1982 r. wnioskodawca został przeniesiony na stanowisko kierowcy ciągnika i wykonywał pracę na tym stanowisku do 22 lipca 1985 r. /angaże, aneksy, protokół z k 32-38 w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/

W dniu 19 lipca 1985 r. odwołujący zwrócił się do pracodawcy z wnioskiem o przeniesienie go z tym dniem na stanowisko murarza, na co uzyskał zgodę na zmianę stanowiska na okres od 23 lipca 1985 r. do 23 września 1985 r. /podanie z akceptacją k. 21 i angaż k. 30 w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/

W dniu 30 sierpnia 1985 r. skarżący złożył wniosek o przeniesienie go na poprzednie stanowisko kierowcy, uzyskując zgodę na zmianę stanowiska od tej daty. /podanie k. 29 i angaż k. 28 w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/

Pracę kierowcy ciągnika w transporcie wykonywał do dnia 5 marca 1991 r. /angaże k. 19-22, k.25-27 w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/.

Zgodnie z wnioskiem dyrektora zakładu odwołujący od 6 marca 1991 r. został przeszerogowany do wykonywania prac warsztatowo – murarskich. /wniosek k. 18 w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/

Następnie od 1 stycznia 1992 r. wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku kierowcy ciągnika – transport. /angaż k. 17, 16 w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/

Na mocy oświadczenia woli pracodawcy z 11 stycznia 1993 r. umowa o pracę z wnioskodawcą pracującym na stanowisku kierowcy ciągnika – transport uległa rozwiązaniu za wypowiedzeniem z dniem 30.04.1993 r. / oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę k. 14 kierowcy ciągnika – transport w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/

Na podstawie kolejnej umowy o pracę K. S. (1) został ponownie zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w P., Zespół (...) w Ł. na czas określony od 4 maja 1993 r. do 31. Sierpnia 1993 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku murarza – malarza. /umowa k. 10 w aktach osobowych w kopercie za kartą 24/

Wnioskodawca K. S. (1) w spornym okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P. pracował w Zespole (...) w Ł.. Przez cały czas był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy. Początkowo był zatrudniony na stanowisku murarza, którą wykonywał do 1 sierpnia 1982 r. tj. do czasu, gdy został zatrudniony na stanowisku kierowcy ciągnika kołowego - traktora, a jego praca od tej daty polegała na tym, że stale i w pełnym wymiarze czasu woził zboże z wagonów ze stacji kolejowej do magazynów, a także rozwoził mąkę i otręby z młyna do piekarni. Odwołujący jeździł w tym czasie traktorem na terenie całego województwa. Innych prac w tym czasie nie wykonywał. Przez cały okres zatrudnienia we wskazanym zakładzie pracy każdy ciągnik kołowy miał co najmniej jedną przyczepę, której nośność wynosiła 6 ton lub więcej. Zdarzało się, że 2 lub 3 razy w miesiącu, kiedy wnioskodawca skończył o godz. 14.00 pracę jako kierowca traktora był kierowany do innej pracy np. murarskiej, co zajmowało mu 2 lub 3 godziny w miesiącu. Ponadto zdarzało się, że wnioskodawca wykonywał dodatkowo pracę kierowcy ciągnika w soboty i w niedziele. Następnie został przeniesiony na stanowisko murarza z dniem 19 lipca 1985 r., ponieważ częściowo spłonął młyn. Od 30 sierpnia 1985 r. ponownie został zatrudniony na stanowisku kierowcy ciągnika kołowego i od tego czasu ponownie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę kierowcy traktora, która polegała na tym, że woził zboże z wagonów ze stacji kolejowej do magazynów, a także rozwoził mąkę i otręby z młyna do piekarni, na terenie całego województwa. Od 6 marca 1991 r. do 31 grudnia 1991 r. odwołujący został przeszerogowany do wykonywania prac warsztatowo – murarskich, ponieważ nie miał w tym czasie prawa jazdy. W tym okresie wykonywał pracę w warsztacie, gdzie zajmował się naprawą przyczep i innych ciągników, w szczególności przyspawywał błotniki lub wymieniał koła, ponadto jeśli była taka potrzeba wykonywał w tym okresie także prace murarskie i malarskie. Następnie od 1 stycznia 1992 r. ponownie pracował na stanowisku kierowcy ciągnika i w tym czasie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę kierowcy traktora, która polegała na tym, że woził zboże z wagonów ze stacji kolejowej do magazynów, a także rozwoził mąkę i otręby z młyna do piekarni, na terenie całego województwa.

/dokumenty w aktach osobowych w kopercie za kartą 24: umowa k. 41, angaż z 1.08.1982 r. k. 38, aneks z 20.11.1982 r. k. 37, angaż z 20.02.1984 r. k. 36, angaż z 12.03.1984 r. k. 35, angaż k. 34 i protokół k. 33, angaż k. 32, podanie z

akceptacją k. 21 i angaż k. 30 , podanie k. 29 i angaż k. 28 , angaże k. 25-27 , angaż k. 22 – 19 , wniosek k. 18 , angaż k. 17, 16 , zeznania świadka B. S. e-prot. z 5.11.2019 r.: 00:16:10 – 00:25:21, zeznania świadka W. N. e-prot. z 5.11.2019 r.: 00:27:56 zeznania wnioskodawcy e-prot. z 5.11.2019 r.: 00:02;17- 00:10:53 w zw. z 00:38:25,/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o oryginalne dokumenty osobowe wnioskodawcy z okresu spornego zatrudnienia, które nie były kwestionowane co do ich autentyczności i wartości dowodowej przez żadną ze stron. Ponadto Sąd oparł swoje ustalenia na podstawie zeznań wnioskodawcy i przesłuchanych w sprawie świadków, uznając, że dowody te wzajemnie korelują ze sobą oraz z zachowaną dokumentacją osobową ubezpieczonego, tworząc spójną, logiczną całość.

Sąd miał na uwadze, że pewne szczegóły mogły zatrzeć się w pamięci zarówno odwołującego, jak i świadków ze względu na znaczny upływ czasu, jednakże nie sposób nie zauważyć, że zeznania te okazały się koherentne w zakresie w jakim wszyscy przesłuchani złożyli zeznania na temat wykonywania przez skarżącego pracy kierowcy ciągnika kołowego, z których to zeznań jednoznacznie wynika, że wnioskodawca na tym stanowisku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę kierowcy jeżdżąc traktorem z naczepą powyżej 3,5 tony. W ocenie Sądu nie może zmienić takiej oceny to, że świadek B. S. zeznała, że zdarzały się 2 lub 3 razy w miesiącu, że wnioskodawca kończył pracę o 14.00 i był na godzinę kierowany do innych prac, albowiem ogółem zajmowało to odwołującemu 2-3 godziny w miesiącu, a przy tym świadek W. N. zeznał, że skarżący dodatkowo wykonywał pracę traktorzysty również w soboty i niedziele.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie, czy wnioskodawcy przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W myśl art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2015, poz.965) rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeą prawa do emerytury pomostowej.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX, por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15 – LEX 2044406).

Zgodnie z art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Stosownie do treści ust.2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl zaś przepisu art.23 ust.1 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art.173 i art.174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 2).

Artykuł 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,

2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W literaturze podkreśla się, że wykładnia art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdu wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 r.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że odwołujący nie nabył prawa do emerytury pomostowej ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2019 r., poz. 1270 ze zm.), za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust. 4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.). Z §1 rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W niniejszym postępowaniu ubezpieczony domagał się ustalenia, że w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P., Zespół (...) w Ł. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych wyłącznie jako spawacz i tym samym spełnia warunki do przyznania mu rekompensaty.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43) w §2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do

stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

Natomiast w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011. 237.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia. W myśl § 21-23 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd Najwyższy w uchwale z 27.05.1985 r., III UZP 5/85 wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. Pogląd ten został rozwinięty w znowelizowanym art. 473 k.p.c., który stanowi, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą być udowodniane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyr. SN z 2.02.1996 r. II URN 3/95 OSNP 1996/16/239).

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii zasadnym stało się zatem ustalenie, czy praca wykonywana przez ubezpieczonego we wskazanym okresie była wykonywana w warunkach szczególnych, o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach, wszelkimi środkami dowodowymi, tj. na podstawie zeznań świadków, zeznań samego ubezpieczonego oraz dowodów z dokumentów przedłożonych w toku postępowania dowodowego w szczególności w postaci zachowanych akt pracowniczych.

Poza sporem pozostawał okres zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych od 8 października 1996 r. do 6 listopada 1996 r., od 20 listopada 1996 r. do 30 listopada 1996 r., od 5 marca 1997 r. do 8 października 2006 r. (łącznie 9 lat, 8 miesięcy i 16 dni).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż odwołujący wykonywał pracę w szczególnych warunkach jako kierowca ciągnika co najmniej w okresie od 1 sierpnia 1982 r. do 22 lipca 1985 r., od 29 sierpnia 1985 r. do 5 marca 1991 r. i była to praca wykonywana w ramach stosunku pracy, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Powyższe wynika nie tylko z oryginalnych dokumentów z zachowanych akt osobowych wnioskodawcy, ale także ze spójnych zeznań odwołującego i przesłuchanych świadków, którzy opisali szczegółowo na czym polegała praca skarżącego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, albowiem pracowali w spornych okresach razem z wnioskodawcą i niewątpliwie mieli wiedzę na czym konkretnie polegała praca ubezpieczonego. Dodać należy, że ZUS w toku postępowania odwoławczego nie podważył wartości dowodowej zeznań przesłuchanych świadków, ani też nie kwestionował oryginalnych dokumentów zalegających w aktach osobowych skarżącego.

Podkreślić należy, że istotnym było jakie prace realnie w toku swojego zatrudnienia wykonywał skarżący oraz czy prace te są wymienione w cytowanym wyżej rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku, gdyż właśnie to rozporządzenie jest aktem prawnym, w oparciu o który należy orzekać, czy dana praca była pracą w warunkach szczególnych. Sama natomiast nazwa stanowiska (lub brak tej nazwy) nie może dyskwalifikować faktycznie wykonywanych prac w spornym okresie zatrudnienia.

Dodać wypada, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (patrz wyroki Sądu Najwyższego: z 14 września 2007 roku, III UK 27/2007 OSNP 2008/21-22 poz. 325; z 19 września 2007 roku, III UK 38/2007 OSNP 2008/21-22 poz. 329; z 6 grudnia 2007 roku, III UK 66/2007 LexPolonica nr 2375445; z 22 stycznia 2008 roku, I UK 210/2007 OSNP 2009/5-6 poz. 75 i z 24 marca 2009 roku, I PK 194/2008 OSNP 2010/23-24 poz. 281).

W ocenie Sądu Okręgowego mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że analiza zgromadzonego materiału dowodowego daje podstawę do stwierdzenia, iż ubezpieczony będąc zatrudniony w: od 1 sierpnia 1982 r. do 22 lipca 1985 r. (tj. 2 lata, 11 miesięcy, 22 dni) oraz od 29 sierpnia 1985 r. do 5 marca 1991 r. (5 lat, 6 miesięcy, 8 dni) przez cały czas, w pełnym wymiarze w tych okresach wykonywał wyłącznie w transporcie pracę kierowcy ciągnika kołowego jeżdżąc traktorem.

Praca na powyższym stanowisku stanowi pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A, Dziale VIII, poz. 3 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983, nr 8, poz. 43), jako prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych.

Ponadto stanowisko pracy zajmowane przez ubezpieczonego zostało wymienione w przepisach resortowych zawartych w Wykazie B, Dziale VIII, poz. 3, punkt 1 Załącznika do Zarządzenia numer 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31 marca 1988 roku w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wymieniono tam bowiem pracę kierowców ciągników kołowego.

Podsumowując, stwierdzić należy, że po uwzględnieniu opisanych okresów zatrudnienia wnioskodawcy łącznie z niespornym okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych należy uznać, że ubezpieczony spełnia wymóg legitymowania się więcej niż wymaganym 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴§2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w sentencji wyroku.

A.P.